

הרב זלמן נוטיק

השיבה גאון לתית

טיפים לחיים מאושרים בימות המשיח / חלק ג

תשורה

משמחת הנישואין של החתן התמים הרב ברוך
והכלה מרת חיה מושקא רוחמה שיחיו נוטיק
ז' תמוז התשע"ה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

פתח דבר

אנו מודים להשי"ת על כל הטוב אשר גמלנו, ובחסדו הגדול זיכנו בנישואי צאצאינו החתן הת' הרב ברוך שיחי' עם ב"ג הכלה מרת חיה מושקא רוחמה תחי'.

התודה והברכה מובעת בזה לבני משפחתנו, ידידינו ומכרינו שבאו מקרוב ומרחוק להשתתף בשמחתנו ולברך את צאצאינו שיחי' בברכת מזל טוב וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות.

מיוסד על הנהגתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע שחילק 'תשורה' בחתונת הרבי מה"מ, מוגשת בזה תשורה מיוחדת:

תדפיס שלישי מתוך הספר "חשיבה גאולתית" ובו לקט נושאים המבארים כיצד ניתן להתרגל בימינו למעמד ומצב של "ימות המשיח".

בפתח התשורה הוספנו:

מכתב מכ"ק אדמו"ר מה"מ לנישואי הורי הכלה שיחי'.

דברים שנאמרו ב"יחידות" אודות סב החתן - הרה"ח ר' מאיר ע"ה פריימן.

תודתנו נתונה למערכת המגזין "דרך המלך", על הבמה המכובדת בפרסום המאמרים, ולעורך הרב מנחם מענדל ערד על עזרתו הרבה.

הא-ל הטוב הוא ית' יברך את כבודו ואת בני ביתו יחיו בתוך כלל אחב"י מברכות מאליפות מנפש ועד בשר, ובמיוחד בברכה העיקרית - שנזכה ללכת משמחה זו, לשמחה העיקרית "שמחת עולם על ראשם" בהתגלותו המיידית של הרבי מה"מ תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

משפחות
נוטיק-לנדאו

ז' תמוז, חודש הגאולה
ה'תשנ"ה

מכתב הרבי מה"מ לנישואי הורי הכלה שיהי'

RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn, N. Y. 11213
493-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש

סוד איסטערן פארקוויי
ברוקלין, נ.י.

בי"ה, טי מ"ח תנשי"א
ברוקלין, נ.י.

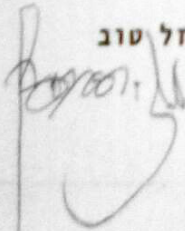
האברך הווי"ח אי"א נוי"ב וכו'
מותי שמאל ברוך שיי
וב"ג חיי

שלום וברכה

במענה על ההודעה מקביעות זמן חתונתם
ליום די כסלו הבע"ל,

הנני בזה להביע ברכתי ברכת מזל טוב מזל
טוב ושתיי בשעה טובה ומוצלחת ויבנו בית
בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת
התמידות.

בברכת מזל טוב
מזל טוב

חשיבה גאולתית ח"ג

מבוא

נמצאים אנו בתקופה מיוחדת, שהרבי מה"מ הצביע עליה כעל תקופת ימות המשיח. תקופה חדשה זו, המבשרת את תחילת פעולותיו של מלך המשיח בעולם - לאחר התגלות מציאותו - מאופיינת בניסים רבים ובהתחלת קיומם של יעודים גאולתיים רבים, שנאמרו ע"י הנביאים אודות עידן גאולת עם ישראל.

הגילוי האלוקי העצום שפרץ לעולם לפני למעלה מ-2 עשורים, בהתגלות מציאותו של מלך המשיח והתחלת פעולותיו בשנת ה'תש"נ, חולל שינויים מרחיקי לכת בחיי רוב רובם של אוכלוסיית העולם;

המלחמה הקרה ומאזן האימה בין הגוש המזרחי לגוש המערבי - כבר מזמן מאחורינו, ותקציבי עתק שהושקעו בעבר בהתחמשות צבאות בטילים בליסטיים - מופנים יותר ויותר לרווחה, תרופות ועזרה למדינות מעוטות יכולת.

כתוצאה מהפניית אותם תקציבי ענק למדינות נחשלות, זינקה תוחלת החיים במדינות העולם השלישי באחוזים רבים, והפער בין מדינות מתועשות בעולם המערבי לבין אותם מדינות עניות - הצטמצם. במידה לא מועטה, תרמה לכך גם טכנולוגיית התקשורת החדשנית, שהפכה את העולם כולו לכפר גלובלי קטן, בו כולם יודעים על כולם וכולם עוזרים לכולם.

מול עינינו רוקם עור וגידים החזון הנבואי "וכתתו חרבותם לאיתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיהו ב, ד).

לאידך, תובנות חשיבה חדשות שוטפות את האנושות וגורמות למנהיגים להבין - שתפקידם האמיתי של המדינות החזקות הוא דווקא לעזור למדינות החלשות להתפתח ולצמוח, וכי כל הטבה כלכלית באותן מדינות חלשות - לא זו בלבד שלא תפגע, אלא אדרבה - תחזק כלכלית את אותן המדינות החזקות.

ההנהגה האלוקית, הניסית והמופלאה של ימות המשיח, הציבה גם אתגרים חדשים לאנושות בכלל, ובפרט לעם ישראל, המהווה את הנציגות האלוקית בעוה"ז. אתגרי עם ישראל בגלות, אינם האתגרים של זמן הגאולה ומאפייניה

שונים מן הקצה אל הקצה. למעשה, כל פרט ופרט מן החיים, מחייב בזמן הגאולה שינוי בגישה שלנו כלפיו. הן ברמת החשיבה, והן ברמת הביצוע.

מטבע הדברים, מתקשה האנושות לצאת מהקבעון המחשבתי שהשתרש במשך אלפי שנות גלות, לא קל להתחיל לחשוב ולראות דברים ברמה גאולתית. למעשה, נוצר פער מהותי בין מציאות ההווה - המציאות האמיתית והגאולתית, לבין ההבטה שלנו על החיים והמאורעות היום-יומיים - שנתפסים אצלנו בחשיבה ותחושה גלותית, מציאות זו גורמת לנו לא לחוש את השמחה וההנאה, ההרחבה והשפע, השלום והאחוה - מהמציאות הגאולתית בה אנו שרויים.

מבלי משים, סביבנו שוררת מציאות גאולתית - ובתוכנו, גלות פנימית...

משל למה הדבר דומה; לאדם שיצא ממלחמה איומה, וגם כאשר הוא מגיע למדינת רווחה - בתחושותיו, רגשותיו ומחשבותיו, הוא עודנו בימי המלחמה האיומה. אותו אדם אומלל, שלא מתחבר למציאות ההווה - סובל לחינם. זוהי פחות או יותר המציאות, בו נמצאים כולנו ללא יוצא מן הכלל; חיים בתקופת גאולה, אבל הראש נשאר בגלות. לא הצלחנו לפרוץ את גבולות הקבעון המחשבתי שלנו, ועודנו שרויים 'בתוך הקופסא', קופסא שחורה, גלותית וחלודה, בת אלפי שנים.

במצב כזה זקוקים לפסיכולוג, הלא הוא הרבי מלך המשיח, שבמשך כל שנות נשיאותו - ובעיקר החל משנת תשמ"ח בה הכריז שנכנסנו לתקופה חדשה - מאמן את כל האנושות לחשיבה חדשה ולאימוץ גישה גאולתית, ממגננה למתקפה, מהסתגרות להשפעה, ומדמיון - למציאות!

בשיחותיו הרבות במשך אותן שנים, משנה הרבי את כל הגישה והחשיבה של האנושות כיצד עלינו לחיות נכון וכיצד עלינו להתמודד עם האתגר החשוב ביותר בהיסטוריה, וכיצד - על משקל דבריו הקדושים לרב מרדכי אליהו זצ"ל בשנת תשנ"ב - לעבור את מפתן הדלת של הגאולה, לסחוב את הגאולה אל החיים שלנו, ולמעשה - להשליך את החשיבה הגלותית אל פח האשפה של ההיסטוריה.

תדפיס זה שלפניכם, מתוך הספר "חשיבה גאולתית", מלקט מתוך השיחות של הרבי מלך המשיח, ובמיוחד של השנים האחרונות, את אותם תובנות חשיבה גאולתיות, והופך אותן לחשיבה חדשה ולדרך חיים סלולה ובטוחה, בה צועד הקורא בתקופה רבת הוד זו.

בתפילה ובתקווה שספר זה יהווה נדבך חשוב בשינוי התודעתי שעל כולנו לעבור, ולקיום הוראת מלך המשיח 'להכין את עצמנו ואת כל העולם סביבנו לקבלת פני משיח צדקנו', תיכף ומיד ממש.

חינוך

חינוך לאמונה

✖ חשיבה גלותית:

מכיוון שנאמר 'חנוך לנער על פי דרכו', יש לבאר לילדים אך ורק עניני תורה כאלו, שיכולים להתקבל בשכלם, כלומר: דברים המובנים ומתקבלים בשכל האנושי - הילדותי.

לא כדאי להזכיר ולהרחיב את היריעה בעניינים ניסיים שמעל הטבע; א'. היות והילד אינו יכול להבין זאת. וב'. מכיוון שלילד אין מושג במונחים רוחניים, הוא עלול לגשם זאת בשכלו, ולהבין את הדברים שלא בצורתם הנכונה.

בוודאי ובוודאי שמופרך הדבר לחזור בפני הילד ביטויים כמו "ברגע זה ממש מסבים אנו לשולחן יחד עם משיח צדקנו, ועל השולחן ערוכים הלויתן שור הבר ויין המשומר", או הביטוי משיחת כי תבא נ"א; "והכהן אשר יהי' בימים ההם משגיח על כל תנועה שלו". חינוך בצורה שכזו, עלול לגרום לילד לחיות בדמיונות, ולערער את החשיבה ההגיונית והלוגית - שאמורה לתת לו בסיס איתן במהלך כל שנות חיו.

והדבר המסוכן ביותר, הוא ללמוד עם הילד 'קונטרס בית רבינו שבבבל', בו מציין הרבי ש'770 הוא המקום הנצחי שבו נמצא נשיא הדור, וכהלשון בשיחה: 'עד עולם' - כאשר לאחר מכן, כשהילד יגיע לביקור ב'770 ויראה מול עיניו את ההעלם והסתר - הוא יחוש מרומה, הדבר עלול לערער את האמונה שלו, גם באמונה בדברים אחרים שלמד - היות ואצלו הכל מתקבל כמקשה אחת.

✓ חשיבה גאולתית:

בתולדות ימי רבותינו נשיאנו רואים אנו הדגשה והקפדה מיוחדים על חינוך הילד דווקא לצד האלוקי, המטאפיזי, כלומר: לא רק לא להימנע מסיפור אודות דברים רוחניים בסגנון זה - אלא אדרבה, שהחינוך יהיה בהדגש על הצד הניסי-אלוקי, ואפילו נושאים כאלה שחמשת החושים הפיזיים שוללים בצורה מוחלטת.

הרבי מספר בשם הרבי הריי"צ, ש"כאשר לקחו מלמד לבנותיו הקטנות, דעתו של המלמד הייתה שאין לספר לילדות ענייני מופתים - עניינים שאינם מובנים בשכל והמבהילים את הרעיון. הוא סבר שאלו דברים שטובים עבור מבוגרים, כשכבר בגרו ויודעים את העניינים שעל פי שכל, אז ניתן לעכל עניינים של מופתים, אבל עם ילדים - סבר המלמד, צריך לדבר עניינים שעל-פי שכל. וכך נהג המלמד גם בפועל".

"כשנודע לרבי מוהרש"ב נ"ע מהנהגת המלמד, מיד פיטר אותו. היו זמנים ברוסיה שטענו: לשם מה צריך לבלבל את הילדים בענייני אמונה, כשיתבגרו, ידברו איתם אודות עניינים כאלו. עניינים המוכרחים, מה שלומדים בבתי-הספר, הרי זה עניינים שאי אפשר לחיות בלעדיהם, במילא צריך ללמד זאת את הילדים, אבל ענייני אמונה ילמדו איתם מאוחר יותר, מדוע צריך להכניס להם לראש עניינים כאלה.

ועל כך אמר הרבי ש"האמת היא שיש לחנך את הילדים על-ידי שמספרים להם דווקא ענייני מופתים שלמעלה מהשכל, שדווקא זה נוטע בהם אמונה, וכל הטענות שאין זה סדר, ולשם מה צריך להתחיל בעניינים שמבהילים את הרעיון וכדומה, טענות אלו באים מהיצר-הרע. . וצריך לדעת שהאמת היא לא כך, וצריך להתחיל את חינוך הילדים דווקא בענייני אמונה".

סיפור דומה ומזעזע קרה בתקופת אדמו"ר הזקן, אז התחזה 'שמעון הכופר', לחסיד של אדמו"ר הזקן והפך למלמד בליאזנא. כאשר נכנס ליחידות, שאלו אדמו"ר הזקן איך הוא מסביר לתלמידים את הפסוק "ויחרד יצחק חרדה גדולה עד מאד", ושמעון הכופר ענה שהוא מפרש כמו הפירוש הראשון של רש"י - בלשון תמיהה.

שאלו אדמו"ר הזקן: "ומדוע אינך מפרש לתלמידך את דברי רש"י בשם המדרש שיראה גיהנום פתוחה מתחתיו"?

ושמעון ענה, "דעתי שאין להלאות את מוחות התינוקות הרופפים בדברי אגדה בכלל, ומה גם בדברים המפחידים, כמו גיהנום והדומה. ועוד יותר, במה שלא יכול התינוק גם לשער, ויקשה לו איך אפשר שהגיהנום הגדול והרחב. . יכנס בחדר מוגבל ועשו, יחד עם אביו - יישארו בחיים!?"

אדמו"ר הזקן נשען על זרועות קדשו, ואחר כך אמר לו בתוקף, "כשאדם הוא וילנאי ואומר שהוא מזאמוט [הוא ניסה לשקר על כולם, גם בתפקידו וגם במוצאו],

כשהוא מעביר בנים לימולך ההשכלה' והוא אומר שהוא מלמד - הרי גיהנום פתוחה מתחתיו! כמה נפשות אבדת, והנך עומד במרדך?!"

שמעון הכופר יצא בבושת פנים מהחדר היחידות, וניסה לברוח - אולם החסידים שראו אותו יוצא מן הקודש, 'תפסו' אותו לריקוד חסידי, אותו כינו 'מחול היחידות'...

.

לימוד התורה של הילד בשנות ילדותו, מהוה בסיס רוחני למשך כל שנות ימי חייו, ויסודות החינוך צריכים להיות מושתתים על אמונה טהורה והקנייתה לילד למשך כל שנות חייו, וזו נעשית דווקא על ידי סיפורי מופתים וניסים שילוו אותו בכל החיים.

ואז, גם כאשר יזקין - "איזהו זקן, זה שקנה חכמה" - חכמת התורה תהיה מבוססת על (מעל השכל ומעל החכמה - על) האמונה הטהורה.

כך גם בנושא האמונה בביאת המשיח; יש להעביר לילדים את דבריו של הרבי מלך המשיח, ללא שום כחל ושרק או צנזור כל שהוא, ואדרבה, להדגיש דווקא את הנקודות שאינן מובנות בשכל, ולחדד שהחיבור שלנו לתורה ולקב"ה, הוא רק דרך האמונה.

רק בדרך זו אנו מקנים את האמונה הטהורה בלבבות הילדים, ומחברים אותם - דרך האמונה לאי-סוף המוחלט.

אל לנו לחשוש, לבלבול שיוצר אצל הילדים, היות ומזה בדיוק חשש שמעון הכופר שכשמו כן הוא...

ולהיפך, ההליכה בדרך רבותינו נשיאנו - ובראשם הרבי מלך המשיח שחינך את כולנו בהתוועדויות המופלאות - כילדיו הקטנים - לאותם מושגים ערטילאיים כביכול, המזכרים לעיל, וכן ההנהגה וההקפדה לקרוא לילדים סיפורים חסידיים, שמשולבים בהם מעשי ניסים ונפלאות - הם אלו שיגרמו לכך שנוכל לגדל ילדים שיהיו ראשונים לומר 'זה אֵלֵי ואנוהו'.

למעשה, טועמים גאולה: 🤝

יש להשתדל בכל הזדמנות, בסעודת השבת, בארוחות ערב ובכל הזדמנות משפחתית, לקרא עם ילדים קטעים מתוך שיחות של הרבי בנושאי גאולה ומשיח, כמו הספר 'בשורת הגאולה' - תוך השמת דגש על אותם קטעים, קטעי אמונה שמעל השכל האנושי, ובכך להכין את כל בני הבית לקבלת

פני משיח צדקנו.

לקנות לילדים ספרים חסידיים ובהם 'בעל־שם־סקע מעשה־סי', ולספר להם
סיפורי מופתים, ניסים ונפלאות.

(מקורות: ספר התולדות אדמו"ר הזקן, חלק ב', עמוד 645 ואילך; שיחת ש"פ עקב, מבר"ח אלול תשי"א)

פרנסה

בעושר ואושר

✖ חשיבה גלותית:

בפרקי אבות כתוב, "איזהו עשיר? - השמח בחלקו"! כלומר, יהודי צריך להיות שמח בחלקו הדל ולא לשאוף להיות עשיר. בנוסף לכך, אמרו חכמינו זיכרונם לברכה "נאה עניות לישראל", מכאן שכדאי להישאר במגבלות העניות, הצמצום והדוחק.

חכמי ישראל התוו לנו את הדרך, שניסיון העושר - גדול יותר מאשר ניסיון העניות. כאשר יש ליהודי נכסים רבים ועשירות, הדבר מפריע לו לעיסוק הרוחני, וגורם אצלו למיעוט בקיום התורה והמצוות. אם יהודי רוצה להיות עובד ה' ולהיות מסור לכוונה האלוקית - לא כדאי לו להתאמץ ולהשיג מומן רב, ובוודאי שלא לרצות להיות עשיר.

✓ חשיבה גאולתית:

כיום, כאשר אנו עומדים על סף הגאולה ומתחילים 'לטעום' כבר מייעודי הגאולה - ה' יתברך פעל חידוש בטבע העולם שהפרנסה מגיעה בקלות, הרבה יותר מאשר אי-פעם. מטרת החידוש הזה היא להניע כל יהודי לעשות את כל התלוי בו, כדי להיות עשיר בגשמיות, ושתהיה לו פרנסה ברווח ובהרחבה.

ואם ישאל השואל, והרי כתוב שניסיון העושר גדול מניסיון העניות? עונה על כך כ"ק אד"ש שלמעשה, ניסיון העניות גרוע יותר מניסיון העושר, ועד שאמרו חכמינו זיכרונם לברכה ש"עניות מעבירה את האדם על דעתו ועל דעת קונו".

בדורנו זה, שלא כמו בכל שנות הגלות, השתנו העיתים: דווקא על ידי עשירות, מתחזק הקשר של יהודי עם התורה ומצוותיה. כאשר יש ליהודי כסף רב, הוא מבין שהשפע ניתן לו בכדי שישתמש בו למטרות רוחניות; לתת הרבה צדקה, להשקיע בחינוך ילדיו, לעזור למוסדות תורה וחסד ולבנות את העולם מבחינה רוחנית.

כיצד התרחש השינוי? התשובה פשוטה: במשך כל שנות הגלות הייתה מחיצה

עבה מאוד בין גשמיות העולם לבין אלוקות - הגשמיות סתרה לרוחניות והיותה ניסיון ומעין הפרעה לעבודת ה'. לכן, כל תוספת של כסף, חומריות וגשמיות, גרמו ליהודי ריחוק וניתוק מרוחניות.

אולם, בימות המשיח, יתחברו לאחד הגשמיות והרוחניות, ודווקא בייש' הגשמי יתגלה הייש' האמיתי - הגילוי של עצמות אין-סוף בעולם הגשמי. לכן, כבר בזמננו אנו, לקראת זמן הגאולה, נוצר מצב שעשירות של יהודי ונכסים גשמיים מגביהים את המציאות הרוחנית של היהודי.

למעשה, טועמים גאולה: 👉

כל יהודי צריך לעשות את כל התלוי בו כדי להיות עשיר בגשמיות כפשוטו. על יהודי לנצל את העשירות שיקבל מהקב"ה, לענייני קדושה - לבנות בתי כנסת, לעזור בהכנסת חתן וכלה ובמיוחד בתחומים הייזקתיים' כמו תכשיטים וכיוצא בזה.

(מקורות: שיחת ש"פ תרומה ה'תשנ"ב; יחידות האדמו"ר מקופיטשניץ, מנחם אב תשי"ח; לקו"ש חל"ז שיחה לפ' בחוקות)

ללמוד ולהתפרנס

✖ חשיבה גלותית:

על ההורים מוטל החוב לכלכל את ילדיהם. הדרך הנכונה והטובה לדאוג לילדים - לא רק בהווה, בהיותם ילדים, אלא גם בעתיד, לכשיגדלו ויקימו משפחות - היא לתת להם לא רק 'דג' אלא 'ללמד אותם לדוג עם חכה ביד'. כלומר: לוודא שכשיגדלו יהיה בידם מקצוע מכובד ומפרנס.

הדרך לכך היא על ידי לימוד מקצוע ועידוד הילדים להשקיע - במקביל ללימודי הקודש - גם בלימודי החול, כאשר היעד הוא לוודא שלילד תהיה ביד 'תעודת בגרות' ותעודות אקדמיות, באמצעותן יוכלו ההורים לבטח את עתיד הילדים. בנוסף לכך, בדרך זו תתחיל להתפתח אצל הילדים מודעות ואחריות פיננסית - כבר מילדות, שיסייעו להם בבגרותם.

✓ חשיבה גאולתית:

חינוך הילדים צריך להיות באופן שלא ילמדו כלל לימודי חול, וישקיעו את כל זמנם ומרצם - בלימודי קודש בלבד. יש להחדיר בילדים בכל הזדמנות את ההכרה וההרגשה, שאל להם להביט על דרכי הטבע המטעים לחשוב כי 'כוחי ועוצם ידי

עשה לי את כל החיל הזה', ואדרבה - ההיפך הוא הנכון - 'ברכת ה' היא תעשירי'. ובאשר למה שהתורה עצמה הורתה, 'וברכך ה' אלוקיך בכל אשר תעשה' - הרי שיש לעשות כלים בדרך הטבע בכדי להתפרנס, הנה יש לזכור שעלינו לעשות זאת אך ורק על פי הכללים והסייגים שהקב"ה קבע והחליט. והיות וה' גילה סודו אל עבדיו הנביאים - ובדורנו, הרבי מלך המשיח - הרי כבר קבע והחליט שעד החתונה צריכים להיות שקועים (אלו המסוגלים לכך) אך ורק בעולמה של תורה, והקב"ה כבר ישלח את הכלי המתאים לפרנסה - לכשיגיע הזמן אחרי החתונה. וכהפירוש החסידי על הפסוק 'והוא יכלכלך' - שהקב"ה יתן לא רק כלכלה, אלא גם יספק ויזמן את ה'כללי' לפרנסה המתאימה.

ממילא, הדרך הנכונה היא להיצמד להוראות הרבי בנושא - ולהיות סמוכים ובטוחים שבדרך זו תבוא הפרנסה בהרחבה. יתירה מזו, אחד ממאפייני הגאולה הוא, שהאלוקות תהיה בפשיטות - והעולמות בהתחדשות. משמעות הדברים היא, שדרכי הטבע יהיו 'בהתחדשות', ואילו הקב"ה - המנהל והזן את העולם כולו, מביצי קינים ועד קרני ראמים - מציאותו היא ב'פשיטות'.

ואילו, כאשר הילד לומד ומתחנך על העולם וחוקי הטבע - כתוצאה מלימודי החול שהוא לומד - משתרשת אצלו ההנחה הגלותית, שהעולם הוא בפשיטות, ודרכי ההנהגה הטבעיים שבעולם - הם אלו שקובעים מי יעני ומי יעשר, מי ישפל ומי ירום, והאלוקות וההכרה בהנהגה האלוקית, הופכים להיות משניים ר"ל, ואילו דרכי הטבע - הנבראים על ידי הבורא - מעלימים ומסתירים את שרשם ומקורם - הקב"ה.

למעשה, טועמים גאולה:

על ההורים לשלוח את ילדיהם למוסדות חינוך על טהרת הקודש, ומה טוב למוסדות כאלה, בהם לא לומדים לימודי חול כלל וכלל.

יש לספר לילדים בכל הזדמנות על סיפורי השגחה פרטית וניסים שהקב"ה עושה בעולמנו, ולהחדיר בהם את ההכרה שאין עוד מלבדו - כפשוטו ולבאר שלטבע אין שום שליטה על היהודי ולא על פרנסתו.

שמיטה לא רק בשדה ובארנק

✕ חשיבה גלותית:

נושא השמיטה חשוב מאין כמוהו, אולם מי שבעיקר נפגש איתו וחי אותו - הם החקלאים, הקמעוניים, הסוחרים והירקנים.

לנו, כאנשים מן השורה - מה שנוגע בשנת השמיטה - היא רק השורה התחתונה בחשבונית, בסופר־מרקט או אצל הירקן. שורת התשלום...

לתושבי חו"ל, שם לא חלות המצוות התלויות בארץ, כמעט ואין כל קשר לשנת השמיטה.

✓ חשיבה גאולתית:

משמעותה ומטרתה של השמיטה היא, שביתת החקלאים ממלאכת האדמה, בכדי שיהיו פנויים יותר לענייני קדושה ורוחניות. השנה השביעית, בדומה לשבת - היום השביעי - הינה שנה שמרוממת את הגשם והחומר אל הרוח והקודש.

כיום, בסיומה של השבת - "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים" - נערכת הבדלה בה מברכים 'ברוך המבדיל בין קודש לחול', הבדלה שיוצרת חייץ בין הקודש - לבין החול, בין יום המנוחה - לימי העמל.

אולם בגאולה, יתגלה ש'ברוך המבדיל בין קודש לחול' - הוי אומר, שלמרות ההבדלה בין מוצאי שבת לקדושת השבת יהיה ברוך המבדיל - ברוך מלשון הברכה והמשכה; שאור קדושת השבת יבקע את מחיצת ההבדלה ביניהם. אז יתעלו גם ימי החולין לדרגת שבת - "יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים".

גם בזמננו, כשאנחנו קרובים מאי פעם לגאולה, צריכה להיות גישה כזו, להשפיע ולהמשיך את רגעי ההתעלות של שבת לתוך ימי החול, עד כמה שניתן, וכך גם לקחת את רגעי ההתעלות של שעות התורה והתפילה (שכידוע נחשבים ככחינת שבת שבכל יום) ולהקרינם לתוך רגעי החולין ושעות ההתעסקות עם החומר, וזו החשיבה והחוויה המתמדת שאמורה ללוות אותנו לאורך כל שנת השמיטה.

אין זה משנה מהו התפקיד או המקצוע שלכם. מלמד או גנת, אברך או עקרת בית, שליח או בעל עסק - כל אחד יכול וממילא צריך להגיע למצב של **שותפות אמיתית** בעניינה של שנת השמיטה.

הביטוי המעשי לזה הוא בכך שמקדישים יותר זמן לתורה ותפילה. כך גם החולין

עצמם אינם נותרים בגדר של חולין גרידא אלא חולין שנעשים על טהרת הקודש, כלומר שכל פעולה בעסק ובבית - נעשית מתוך מטרה להוסיף גילוי אלוות בנפש פנימה ובסביבה כולה.

כשמקדישים זמן רב יותר לתורה ותפילה אזי כשיוצאים אחר כך לענייני העולם - הכל מזוכך יותר וממילא קל יותר.

👉 **למעשה, טועמים גאולה:**

לקום בכל יום כמה דקות לפני הזמן הרגיל בכדי ללמוד לפני התפילה, או להישאר לעוד כמה דקות בבית הכנסת - אחרי התפילה וללמוד חסידות, נגלה או ענייני גאולה ומשיח - שיהפכו את היום כולו לשבתי יותר.

עובד עם יהודים מכל גווי הקשת? הפסקה סתמית יכולה להפוך ללימוד קצר - כך שגם הפסקה של חולין הופכת להפסקה שכולה שבת.

לעשות עסקים לכתחילה אריבער

✖ חשיבה גלותית:

כשאדם רוצה לבנות בניין, עליו להתחיל מהמסד ועד הטפחות, שלב אחרי שלב: קודם כל את היסודות והקומות התחתונות, ורק אחר כך לבנות את הקומות העליונות.

כך גם בעבודת ה', כשאדם רוצה לבנות את עצמו או לעצב את דמותם הרוחנית של ילדיו ומושפעי, עליו להתחיל קודם כל מהיסודות, נושאים כאלה - שכרוכים באיסורים דאורייתא חלילה, ובדברים הפשוטים והקלים, ורק לבסוף, אחרי התקדמות עקבית ובטוחה ביסודות - עליו להתקדם ולדרוש מעצמו ומאחרים הנהגות של התקשרות, של מנהגי חביד וכו'.

זהו עיקרון בסיסי, גם בחסידות חביד התובעת ש"חסיד צריך להיות מסודר", וכפי שהרבי הרי"צ כותב "חסיד שאין לו סדר, מאבד את כל הדמות החסידית", ולכן, יש לעבוד בצורה מסודרת, מהקל אל הכבד, מהבסיס אל התוספות, ומהנושאים העקרוניים, אל החומרות, ההידורים והמנהגים.

✔ חשיבה גאולתית:

המשמעות של 'לכתחילה אריבער' - פתגמו של כ"ק אדמו"ר מהר"ש - הינה שבשונה מהסדר' של העולם ('העולם אומר שרק כאשר אי אפשר ללכת מלמטה -

הולכים מלמעלה"), הרי שהרבי המהר"ש הוסיף "ואני אומר: מלכתחילה אריבער", והרבי מלך המשיח, הטביעאת ההוראה הזו, ב-D.N.A (די.אן.איי) החסידי של דור השביעי.

ובמילים אחרות: חסיד צריך להיות מסודר ולעבוד בצורה מסודרת, ולמעשה - זהו הסדר: לכתחילה אריבער! לכתחילה האדם בונה את עצמו ברמות הנשגבות ביותר ויורה גבוה, ולאחר מכן בונה את עצמו כלפי מטה.

כלומר, אם נשוב למשל של הבניין, יוצא שחסיד בונה בניין, גם כאשר אין יסודות - וכשה'לכתחילה', הקומות העליונות, בנויות, הוא יוצק ומחזק אותם עם היסודות.

במילים פשוטות: כשאדם מחליט להתקדם בעבודת ה', אל לו לומר לעצמו: ראשית כל, אוודא שאני שלם בתורה, במצוות ובריאת שמיים, ורק לאחר מכן אקבל על עצמי הנהגות חסידיות, אלא עליו לנהוג באופן של 'לכתחילה אריבער', ואדרבה, ההנהגות החסידיות, החומרות החב"דיות, ההשפעה על הזולת וכו' - הם אלו שיגרמו ליסודות שלו, התורה והמצוות ויראת השמיים, להיות חזקות, שורשיות ואמיתיות.

וכך גם בקירוב הזולת: אל לנו לחשוש מלדרוש ממקורב, שעדיין לא מחובר מספיק - הנהגות של 'לכתחילה אריבער', כמו לדוגמא להביא יהודי שלא שומר תורה ומצוות - ישר אל המאור, ל-770, או להשפיע על מקורב מתחיל, לקבל על עצמו תפילה באבנט (גארטל) וכדומה. והניסיון מוכיח, שכאשר יהודים נקשרים אל הרבי, כשמקפיצים אותם 'לכתחילה אריבער', הרי היסודות לאחרי זה מקבלים משנה תוקף.

הסיבה לכך שדווקא בדורנו, בשונה מדורות עברו, ההנהגה הזו מצליחה, היא כיון שאנחנו, כפי שהרבי אומר ב"ימות המשיח בהם נמצאים עתה", ובימות המשיח, מתגלה שגם יהודי פשוט שבפשוטים, או אחד שנראה רחוק מאד, לאמתו של דבר יש לו נפש אלוקית, חלק אלוקה ממעל ממש, ומתגלה ברמות הכי מעשיות וארציות, שיש יש לו קשר ושייכות אמיתיים, אפילו לעניינים הכי רוחניים והכי נשגבים של עבודת ה', ולו הדקים ביותר.

יתירה מזו, הקשר שלו אל העניינים הדקים והעדינים, איננו פחות ולו במעט, מאשר הקשר שיש לו לדברים הפשוטים, הבסיסיים והטרוויאליים ביהדות. ולכן, נשמתו לא מרגישה שבעניינים של הידורים, ומנהגים - יש לו פחות קשר ושייכות, אלא הקשר העצמי שלו עם הקב"ה, העצם שאתה תופס במקצתו, אתה תופס בכולו - הינו קשר אמיתי, בכל הרבדים; החיצוניים והפנימיים, הנעלים והפשוטים, ההתחלתיים והעמוקים.

ואדרבה, מנהג חסידי, ובעיקר מנהגים שתוקנו על ידי רבותינו נשיאנו, ובפרט בדורות

הכי אחרונים - יש לו קשר נעלה יותר, ואת זה מרגישה גם הנשמה. ומתוך החשיבה של ימות המשיח, לא נרתעים ואדרבה, מחברים את האנשים אל העצם, ואל הדרגות הכי נשגבות.

הדברים קשורים, לא רק לעבודת ה' של יהודי, אלא גם בחיי היום יום, מסחר וכדומה. יהודי בדור השביעי, יכול וצריך לדרוש מעצמו להגיע למקומות ולתחומים שהוא צריך לקפוץ לגובה, כדי להגיע אליהם, גם אם מדובר במקומות מאד רציניים, סגורים וקשים בעולם העסקים. וזאת, גם אם אין לו עדיין את כל המידע הדרוש מבחינה עסקית (לא מקצועית), והניסיון מוכיח, שכשאר הולכים באמונה ובדבקות, באופן של 'לכתחילה אריבער', מתוך תחושת שליחות לפרוץ ולהגיע לקהלים חדשים, אזי רואים בחוש שהקב"ה עוזרו.

הסיבה לכך שגם בעולם העסקים, אנשים בדור הגאולה יכולים, צריכים ובפועל מצליחים באי-ערוך, היא כפי שמוסבר בכמה מקומות בחסידות, ובמיוחד בהמשך הידוע 'בשעה שהקדימו תעריב', שההתקדמות של אדם עד לימות המשיח, היא התקדמות מדורגת, לעומת ההתקדמות בימות המשיח - שהיא התקדמות 'באין ערוך', כלומר, שלא רואים כל קשר, בין הדרגה הקודמת לדרגה אליה מגיעים למחרת.

כלומר, אין זו התקדמות עקבית, מאחת, לשתיים, ומשתיים לשלוש וכן הלאה, ואפילו לא התקדמות בכפולות, משתיים לארבע, מארבע לשמונה, ומשמונה לשש-עשרה, עד אין סוף, אלא ממש בצורה של 'אין ערוך', בין הדרגה הקודמת - לדרגה הבאה.

ולכן, היות ואנו נמצאים בעידן הגאולה, ההתקדמות בעבודת ה', בחיי היום-יום, בשלום הבית, בעסקים, בשליחות וכו' - הינה התקדמות של 'לכתחילה אריבער'.

למעשה, טועמים גאולה:

על כל אדם לקבל על עצמו החלטות טובות, גם החלטות הקשורות לעבודת ה', החלטות כאלו שגם אם האדם מרגיש שמצבו הרוחני רחוק מלהיות טוב, והוא מונח לדעתו, ב'עמקי הקליפות', עליו לקחת על עצמו ראשית כל, הנהגה חסידית.

בקירוב והשפעה, יש לנהוג באותו אופן, וגם אדם שעדיין לא מתפלל את כל התפילה, יש להשפיע עליו שילמד ויחשוב חסידות לפני התפילה.

גם על הילדים, יש להשפיע ללמוד חסידות, ולחשוב חסידות לפני התפילה - והטפחות, תפתחנה ותיסדנה גם את המסד.

מקורות: אגרות קודש אדמו"ר מוהרי"צ וד"א אגרת שמ (ע' תריז); לקוטי שיחות חלק א' עמוד 442; שיחת ש"פ 9 (קדושים תשמ"ט)

רפואה

תרופת פלא

✦ חשיבה גלותית:

אדם מורכב מגוף ונשמה. ישנן מחלות שתוקפות את הגוף, מחלות התוקפות את הנפש, ולעומתן, מחלות התוקפות את הנשמה. לכל אחד מסוגי המחלות, דרכי טיפול משלו, כאשר הקשר ביניהם עקיף מאד. אמנם נכתב שינפש בריאה בגוף בריא, אולם הקשר בין הנשמה לגוף, רחוק מאד. לגוף יש כללים משלו, לבפש כללים משלה, ולנשמה כללים משלה. תתכן מציאות, בה הגוף יהיה בריא לחלוטין - למרות שהנשמה איננה בריאה כמו שצריך.

זאת ועוד; בנפש עצמה יש את הנפש המחיה את הגוף - הנפש הבהמית-החיונית, ולעומתה, הנפש האלוקית - חלק אלוקה ממעל ממש, מנת חלקו של עם ישראל בלבד. אפילו אם נמצא איזה שהוא קשר בין הנפש החיונית המחיה את הגוף - לבין הגוף, הרי שלנפש האלוקית - הנשמה - החלק אלוקה ממעל ממש, בוודאי שאין השפעה ממשית על חיי הגוף ועל חיי הפיזיולוגים בעולם הזה.

כלומר, לכאורה אין כל קשר בין כשרות, שבת, שמירת טהרה וכו', לבריאות הגוף.

✓ חשיבה גאולתית:

בכל איברי גופו של יהודי, קיימים שני ממדים; ממד פיזי הנראה לעין, וממד רוחני-אלוקי, המופיע כאיברים המרכיבים את הנשמה האלוקית.

לדוגמא: הממד הרוחני של הרגל הגשמית הוא - תנועת קבלת העול של הנפש. כאשר ישנה חולשה ברגליים, הרי זה מעיד על חולשה רוחנית הקיימת בעבודת ה', הנשמטית, בתחום הקבלת עול. ועל דרך זה, דוגמאות רבות מספור, המופיעות באגרותיו של הרבי מלך המשיח.

גאולה משמעותה הסרת המחיצות בין ממדים רוחניים, לממדים פיזיים, בבחינת "מחצתי ואני ארפא" - ריפוי המחיצה המבדילה בין רוח לחומר. ולכן, ככל שקרבים יותר אל הגאולה, כך הולך ומתהדק הקשר שבין הממד הנשמתי לבין הממד הפיזי,

עד לרמת אחדות מוחלטת.

זו היא הסיבה לכך, שדווקא בדורנו, בכל בעיה פיזית שפנו לרבי, קישר זאת הרבי, עם איזו שהיא עבודה רוחנית בנפש האדם שיש לתקנה, כמו בדיקת התפילין והמזוזות וכו' - הנהגה שלא הייתה קיימת אצל נשיאי חב"ד הקודמים, שבתקופתם עדיין לא ניכרה בגילוי השפעת הרוח על החומר.

בשנים האחרונות, הרפואה והמחקר מוכיחים יותר ויותר ללא הרף, את הקשר שבין הנפש לגוף, דבר זה נובע אף הוא מהשפעת מלך המשיח בעולם והכנתו לגאולה.

👉 **למעשה, טועמים גאולה:**

בכל בעיה גשמית־רפואית, יש לטפל באופן המתאים לימות המשיח, קרי: לכל לראש לפנות אל הממד הנשמתי-רוחני-אלוקי ולתקן בו את הדרוש תיקון, ולאחר מכן, לעשות גם כלי בדרך הטבע, ולדעת שהעיקר הוא התיקון הנשמתי, שהוא מקור החיות והבריאות האמיתי.

טיפול פסיכולוגי חינמי

✱ חשיבה גלותית:

בדורנו, המצרך הנדיר ביותר, הוא דווקא זה שלא ניתן לרכוש בחנות המכולת וגם לא בבית המרחקת. המצרך הינו: מנוחת הנפש.

לא לחינם, אחד העסקים הפורחים ביותר ומהמקצועות הנחשקים ביותר, הן אלו העוסקים בתורת הנפש, בשיטות טיפול והרגעה, אימון והעצמה.

דבר זה מפליא במאוד, שהרי בדורות עברו היו בעיות כלכליות קשות הרבה יותר מאשר בימינו. העוני והתחלואה, היו הרבה יותר קשים - ואין להאריך בדבר המצער - ועם כל זאת, האנושות לא חיה בעבר ברמת הלחצים וברמת מתח גבוהה כל כך, כפי שחיים בדורנו, וממילא לא נזקקו לכל כך הרבה תרופות ורופאי נפש.

הסיבה לכך פשוטה: לפני שנים, כשהתקשורת הייתה פחות זמינה, חיו האנשים את חייהם ברמת יציבות גבוהה ובלתי משתנה. הנפש לא חוותה טלטולים וסערות, עליות ומורדות במשך כל החיים - כפי שהיא מספיקה לחוות בימינו, במשך יממה אחת...

לצורך העניין, נתאר לעצמנו סדר יום בימינו, של אדם רגיל מן היישוב:

6:30: הטלפון מצלצל, על הקו הבן מבשר על לידת בנו - הנכד, בשעה טובה ומוצלחת; התארגנות מהירה מתוך שמחה, ממהרים לבית הרפואה להגיד מזל טוב ולהביא מתנה יפה.

7:00: חדשות. הרוג ופצוע ר"ל, באירוע טרור באחד מיישובי הבקעה.

ידיעה הבאה: מניות 'טבע' זינקו אל על.

2 דקות אחר כך, מהבהבת ההודעה החדשה: עליה באינפלציה, יוקר החיים עולה, המשכורות נותרות נמוכות.

7:45: טלפון מהילדה, היא נקעה את הרגל בדרכה לבית הספר.

8:00: טלפון מהבנקאי: "אם לא תכניס סכום מכובד עד השעה 12 בצהריים - כל הצ'קים יחזרו".

8:10: טלפון ממנהל הת"ת, הילד נשלח הביתה, הוא איחר בלי רשות.

הכפילו את זה פי 16 שעות לפחות (שעות היממה שאנו ערים) ותקבלו את התוצאה של טלטול נפשי ורגשי שעובר על האדם ביממה אחת. כל זאת מבלי לעלצל בעיתונות, לתור אחרי ה'נייעס', להתעדכן בהודעות בטלפון ובמחשב ולהגיב עליהם - ועוד אי-אילו מוצרי הפרעות נפשיות וחוסר מנוחת הנפש - שהאנושות צורכת בשפע, מבלי משים.

הנפש חווה שוב ושוב טלטלות בקצב מהיר, הנעות בקיצוניות חזקה בין השמחה לעצבות, בין התקווה לייאוש, כאשר כל טלטול נוסף מחליש את כוחה של הנפש. והתוצאה (במקרה הטוב של מודעות לקושי...). לא מאחרת לבוא בדמות טיפולים כאלה ואחרים, או חלילה באשפוז או בהתמוטטות עצבים ר"ל.

בחשיבה גלותית, הדרכים לטיפול בבעיה הינם:

1. בריחה מהמציאות, להתנתק לזמן מה מכל ההמולה, לקחת פסק זמן מכל הלחצים, העיתונות, החדשות - ופשוט לברוח לאיזו פינה שקטה בעולם.

2. מדיטציות למיניהן, כשהמכנה המשותף שלהם הוא תרגילי ריכוז סביב מילה או נושא (שלרוב לקוח מעבודה זרה כלשהי), כאשר הרעיון הוא שבמקום להתפור בריבוי נושאים, מتركזים במילה אחת (ואגב כך, מתנתקים גם מהדבר הכי משמעותי ביצירת פיזור הנפש - הכסף - שמשולשל לכיסם של השרלטנים ומאחזי העיניים למיניהם...).

✓ חשיבה גאולתית:

כדי להגיע למנוחת הנפש, זקוק האדם להגיע למצב נפשי ורגשי, בו יחוש שכל חייו נעים סביב נקודה ומטרה אחת בלבד, שאופפת את מציאותו וחודרת בכל פרט בחייו.

כך, באופן זה בו חש האדם שמסכת חייו איננה מורכבת מפרטים שונים והופכיים זה מזה - אלא שכולם מהווים ביטוי והתגלות של נקודה אחת. הפיכת הריבוי לאחדות, ובלשון תורת החסידות להפוך את רשות הרבים לרשות היחיד.

ליתר ביאור: יהודי חי כל הזמן עם תחושה והכרה ש"אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני" כל מציאותי נעה סביב השלמת רצון ה', ועשיית נחת רוח לקב"ה במילוי הכוונה העליונה של "נתאוה הקב"ה להיות לו יתברך דירה בתחתונים" - גילוי ה' בעולם, ששלימותה בביאת משיח צדקנו.

כשהודי חי בהכרה זו ובחויית שליחות מתמדת זו, הוא זוכה גם לפקחת עיניים לראות במציאות העולם סביבו, כיצד כל תנועת החיים וההיוניות הקוסמית מיועדת לשליחות ומילוי רצון ה', להבאת הגאולה.

כך, במקום לומר "למה קרה לי כך וכך ומדוע נכנסתי לסיטואציה כזו?", יחשוב האדם "למה ה' הביא אותי למקום זה?", כאשר המסקנה המתבקשת היא, שאין זה אלא כדי להביא את התגלות ה' למקום זה, לנקודת זמן זו ולקהל יעד זה.

כך גם מגלים, בחשיבה גאולתית, שהחדשות שצורכים באמצעי התקשורת - (ולוואי ולא היינו שומעים ולא היינו מתעניינים בהם, ומונחים אך ורק בלימוד התורה ובקיום המצוות) - משתלבים בפסיפס עולם הגאולה ההולך ונרקם לנגד עינינו.

חוסר מנוחת הנפש, נגרם כתוצאה ממעברים תכופים בין מצבי נפש שונים והופכיים, כשהנושאים במשך היום רבים ומגוונים מאוד ויוצרים רגשות מנוגדים מאוד. אולם, אם האדם חי בחוויה אחת מתמדת, שמתומצתת במשפט "כל ימי חיך להביא לימות המשיח" ועם מטרה אחת ממוקדת של "תיקון עולם במלכות שדי", או אז חשים ורואים בכל האירועים בהם אנו נפגשים במשך החיים אתגר או כלי להבאת הגאולה, וברמה ראייתית-גאולתית גבוהה יותר, רואים בהם את התממשות הגאולה, ולא קיים בחיים כל דבר אחר. ואז מגוון הנושאים מהווים ביטוי של הוויה אחת - הבאת הגאולה האמיתית והשלימה.

למעשה, טועמים גאולה:

כל רגע ורגע עלינו לחיות סביב נקודה אחת; ביאת משיח צדקנו. כל פעולותינו ממוקדות ונעשות אך ורק למילוי מטרה זו, באופן שכל חיינו נעשים קודש לשליחות זו, וכל דבר שאנו פוגשים בו במהלך חיינו משמש כהזדמנות שה' נותן לנו כדי לממש את התכלית האלוקית, כך שכל הפרטים בחיים וכל הנקודות מתלכדות לנקודה אחת. וזוהי המנוחה האמיתית, מנוחת יום שכולו שבת לחיי העולמים.

(מקורות: שיחת שבת פרשת במדבר תנש"א)

פקיחת עיניים

מה (א)תא כולל?

✖ חשיבה גלותית:

בכל דור יש מנהיג שהוא ראש בני ישראל; הוא שורש החיות של כל אחד ואחד מנשמת ישראל, וכל נשמות ישראל משתלשלים ממנו.

זאת בהתאם למשל שבתניא, מאיברי הגוף המשתלשלים ובאים מהמח שבראש, כאשר גם לאחר ירידתם מקבלים הם חיות מהמוח - הרבי, וכפועל יוצא מכך ישנן דרגות שונות בעם ישראל, מדרגת ה"ראש", ה"עיניים", ועד לדרגת העקב שברגל.

✓ חשיבה גאולתית:

על מנת להבין את העניין, נעזר במחקרים שנערכו לאחרונה בתחום חקר התא. הללו מוכיחים, כי כל תא בודד בגוף, נושא בתוכו את ה-D.N.A (ד.י.אן.אי, תעודת הזהות הגנטית) של התאים כולם. כלומר, למרות שבחיצוניות, נראים אברי הגוף מחולקים ושונים האחד מהשני, הרי שבפנימיותם, כל תא דומה בעצם למח, בכך שהוא כולל בתוכו את החיות והאנרגיה של כל האיברים.

בצורה עמוקה יותר; כל תא מתמייך, נושא בתוכו בצורה נסתרת את מצבו השורשי, שהוא במצב 'תא עוברי טרום התמיינות', וההתמיינות היא ברובד החיצוני בלבד. ובטרמינולוגיה החסידית, מדובר על ה'אור הפשוט הכולל הכל', שכפועל יוצא ממנו ישנו בהעלם בכל ציור את כל הציורים כולם. וביחס לנשמות ישראל, הרי שבכל יהודי כלולים כל נשמות ישראל.

יש לכך גם ביטוי פרקטי; פגם שיהודי פוגם בעבודת ה', בתפילה, בהנהגה, במחשבה דיבור ומעשה, הרי שהפגם איננו פגם אישי שלו, אלא של כל נשמות ישראל שלמעשה כלולות בו. ולחילופין, כל התקדמות רוחנית פרטית, פועלת בנשמות עם ישראל כולם. (ברור ומובן שבכל זאת, מעלת המח היא שאצלו ההתכללות היא בגילוי. ולעומת זאת בכל 'תא' יש לגלות זאת באמצעות עבודה, אולם בפנימיות - וכך רואה זאת המוח - הכל אחד ממש)

למעשה, טועמים גאולה:

כשנפגשים עם יהודי בעבודה, ברחוב או סתם באוטובוס, הרי שעל כל אחד לחוש כלפיו אחריות אישית, בנוגע למצבו הרוחני.

בנוסף, יש לדעת שבכל עבודה פרטית, נשמרים כל פרטי העבודה הכללית של עם ישראל בדור הזה ובכל הדורות כולם. ובנוסף לכך, כל עבודה פרטית של יהודי אחד ויחיד בעבודת ה', הרי זה מוסיף שלימות ומשפר את כל היהודים כולם בכל העולם כולו, ואף משפיע על היהודים שבדורות הקודמים ומביא לשלמות את עבודתם הם.

כל פעולה שאנחנו עושים בעבודת ה', עלינו להיות מרוכזים בה לחלוטין, לא לנדוד במחשבותינו לעבודות אחרות, ולדעת שכל פעולה כוללת בתוכה את כל העבודות כולם ממש.

(מקורות: דרך מצוותיך, מצות אהבת ישראל)

שויוניות המקדש והבריאה

✖ חשיבה גלותית:

סדר הבריאה: העולם נברא באופן שבתחילה נוצרה אבן השתיה (אשר עליה עומד ארון ברית ה'), וממנה החלה להתפשט מציאות הבריאה, עד שגער בה הקב"ה ואמר לה די.

התפשטות הבריאה נעשתה באופן שככל שהתרחקנו יותר מנקודת התחלת הבריאה - הקדושה פוחתת והולכת, ולאידך החומריות והגישום גדלים בהתאם, ההתרחקות הפיזית מהגילוי האלוקי הנמצא בארון ברית ה' היא בהתאם להתרחקות הרוחנית.

שלב הירידה הראשוני הוא קודש הקודשים. השלב הבא הוא 'קודש', והמשכו בסדר המוכר לנו - אולם, עזרה, הר הבית, ירושלים, א"י בכיבוש דוד (קדושה ראשונה), א"י בכיבוש עזרא (קדושה שנייה), סוריה, ארץ קיני, קניזי וקדמוני - גבולות ההבטחה, כדור הארץ בחלקו העליון וחצי כדור התחתון. כאמור לעיל - הריחוק הגיאוגרפי ממעט את הגילוי האלוקי ועד למציאות של העלם והסתר לגמרי.

במדרש, ישנה הקבלה בין האמור לעיל לצורת גוף האדם, כאשר גם אצלו ראשית התהוותו בבטן האם הוא מוח הוולד. לאורך כל תשעת החודשים גופו מתפשט מנקודת המוח (ראשית ההתהוות), ובכל חודש מתשעת ירחי הלידה - מתהווים

איברים יותר מגושמים (בכך שהם פחות כלים לתחושות וחוויות רוחניות). ובסוף החדש האחרון, נוצרים השערות והציפורניים, שמחד הם יונקים משורשם - מוח התינוק, ומאידך, החיות שבהם בצמצום גדול ועצום. דבר זה גם מתבטא בכך שלא נרגש כאב כשגוזרים אותם, המורה על גודל הצמצום והמרחק הגדול שבינם לבין המוח.

✓ חשיבה נאולתית:

ואולם, הרפואה המודרנית - רפואת "ימות המשיח" חושפת ומספרת לנו על גוף האדם (ולמעשה, חידושים אלו כתובים מפורש בספר "דרך מצוותיך" - מצות אהבת ישראל מכ"ק אדמו"ר הצ"צ), שכל אבר ואבר מאברי גוף האדם, כולל בתוכו את אנרגיית כל האיברים כולם, ומשום כך טיפול באופן הנכון באיבר אחד - עשוי להשפיע על כל האיברים כולם (חשיבה זו מהווה יסוד לשיטות רפואה כמו רפלקסולוגיה, אקופונקטורה ועוד, המושתתות על המכלול הקיים בכל איבר).

וברפואה המערבית החדשנית ביותר, "הרפואה הגנטית", למידים אנו שלא רק שכל אבר כולל בתוכו את האיברים כולם, אלא שכל תא, ולו תא בודד אחד ויחיד, נושא בתוכו את ה-D.N.A (ד.י.אן.איי, תעודת הזהות הגנטית) של התאים כולם. כלומר, למרות שבחיצוניות, נראים איברי הגוף מחולקים ושונים האחד מהשני, הרי שבפנימיותם, כל תא דומה בעצם למח, בכך שהוא כולל בתוכו את החיות והאנרגיה של כל האיברים.

בצורה עמוקה יותר; כל תא מתמייך, נושא בתוכו בצורה נסתרת את מצבו השורשי, שהוא במצב 'תא עוברי טרום התמיינות', וההתמיינות היא ברובד החיצוני בלבד. בטרמינולוגיה החסידית, מדובר על 'אור הפשוט הכולל הכל', שכפועל יוצא ממנו ישנו בהעלם בכל ציור את כל הציורים כולם.

ולענייננו: בהשוואת העולם כולו לגוף האדם, כשבמרכזו ובראשיתו קיים ביהמ"ק, המשווה כאמור לעיל לראש האדם, וחצי כדור התחתון לציפורני ושערות גוף האדם (נקודת המרחק הרוחני והפיזי הרחוק ביותר מבית המקדש), הרי נזכה בקרוב לחשיפה אלוקית נפלאה ומדהימה בה הנקודה הרחוקה ביותר תתגלה בה, דרגת הקדושה כמו בקודש הקודשים ממש. וכפי המובא בשל"ה הקדוש, וזה לשונו "דע, כי אילו לא חטא אדם הראשון - אז לא היה שייך לומר להיות נבדל מקום קדוש. כי הכל היה עניין גן עדן והכל היה קודש, וכמו שכתוב בירמיה (ג, ט"ז) 'לעתיד לא יאמרו עוד ארון ברית ה' וגו', ופירש רש"י כי כל כניסתכם תהא קדושה ואשכון בה כאילו הוא ארון' עד כאן לשונו. ובהמשך מבאר, שלעתיד לבוא

כל נקודה בעולם תהיה בדרגת הקדושה כמו ארון ה' בקודש הקודשים, וכל חלוקת הדרגות האמורה לעיל לא תהיה קיימת.

למעשה, טועמים גאולה:

הקב"ה שלח אותנו לגלות, כדי לגלות בכל נקודות המרחק ורבדי סדר השתלשלות של כדור הארץ כולו, שנקודת החוצה הרחוקה ביותר ממקום המעיין - בפנימיותו הוא נשאר בבחינת המעיין עצמו וזה ע"י הפצת פנימיות התורה בכל מקום, עד לפינה הנידחת ביותר (פנימיות התורה היא בחינת הייחידה' שבתורה המגלה בכל נקודת שטח את הייחידה' שבו, וכפועל יוצא מתגלה שהוא בחינת קודש הקודשים ועד לדרגת הארון עצמו, העצם והייחידה' של כל הבריאה.

כל נקודת שטח בעולם כוללת בתוכה את אנרגיית כל כדור הארץ (זוהי הרמוניה אמיתית של היקום כולו, שבה כל נקודת שטח כוללת את כל שטח היקום כולו). ולכן, אל לנו לחשוב: "מה התועלת שאנו מגלים את משיח ואור הגאולה במקום ספציפי, ויוצרים שם גילוי אלוקות כשכל היקום כולו עדיין טובל בחושך?!"

יש לדעת שכל נקודת שטח, כוללת בתוכה את היקום כולו, וטיפול בתא בודד באופן הנכון, הגורם לו להיות בריא - יוצר את הבראת הבריאה כולה. ולכן: עלינו להיות ממוקדים לחלוטין בנקודת הזמן והשטח בו אנו נמצאים ולא לחשוב על שליחויות אחרות, נעלות ככל שיהיו בשטחים ומקומות אחרים בעולם כי מקום זה כולל בתוכו את כל העולם כולו.

כשיהודי נמצא במקום נידח ביותר בעולם, המשרד סתירה מוחלטת לדרגת קודש הקודשים וגילוי אחדות ה' בעולם - עליו לדעת שמקום זה גם עכשיו נמצא בדרגת קודש הקודשים וארון ה', ועליו רק לגלות זאת, ע"י שאיננו מתפעל מכל הנראה סביבו ועושה את רצון ה' בשלמות ובשמחה. אל לו להרגיש שהוא נמצא במקום זר והקדושה היא כמו אורח בלתי קרוא כאן, בדיוק הפוך - מהות המקום זה גילוי ה' בתכלית השלמות, וההסתרה הנראית לעין היא האורח הבלתי קרוא, ואתה קיים כאן בנקודת זמן זו כדי לגלות את המציאות האמיתית, את ארון ה' במקום זה.

לעיתים, אנו ניגשים במטוס לאדם מכובד, מציעים לו להניח תפילין וחשים חוסר ביטחון, מין תחושה של פולשים בלתי מורשים למבצר זר, מבצר החומריות, ואנו חושבים לעצמנו שבאם היינו פוגשים אותו בבית רבינו שבבבל (בית המקדש שבו נמצאת אבן השתיה בדורנו זה), היינו חשים יותר את הביטחון העצמי לקרב יהודי זה לאלוקות, כי הרי אנו נמצאים בביתו של הקב"ה ושם אלוקות וזהו הדבר הטבעי!...

אולם, עלינו לדעת שבראייה אמיתית, בראי ימות המשיח, כל מקום הוא

770... ובכל מקום נמצא הרבי. יתירה מזו - יהודי זה שהינך פוגשו - זהו הרבי עצמו. אנו נפגשים כעת עם עצמות ממש. ומקום המפגש הוא בקודש הקודשים. ובראיה וגישה כזו, עלינו לגשת לעולם, ואז נראה שהעולם משדר לנו את מה שאנו משדרים אליו. האור ישר שבנו והאור חוזר שבו - יתאחדו יחד באור אחד, יחיד ומיוחד - אור הגאולה.

(מקורות: "יד"ה' אמר ר' אושעיא' מלוקט ח"ד; שיחת שבת פרשת פנחס תנש"א)

מנחם אב

✖ חשיבה גלותית:

בימי בין המצרים, ובפרט בתשעת הימים - זהו זמן של העלם והסתר; ימים המייצגים את הגלות ואת החושך ואולי אפילו את היפך האהבה הקיימת בין הקב"ה לעם ישראל; התרחקות מהבורא; דינים וכעס.

✓ חשיבה גאולתית:

רגע החורבן, זהו הרגע שבו החל להתנוצץ גילוי אורו של מלך המשיח, ודווקא התנוצצות האור היא הגורם לחוויית החושך והחורבן.

דבר זה יובן על פי משל: רב המעביר שיעור לתלמידיו במתק שפתיים, והתלמידים חשים עונג עילאי וקירוב פנימי. אולם לפתע, באמצע ההסברים ובשיאו של העונג והחווייה האינטלקטואלית, מניח לפתע הרב את מצחו על ידיו ומתחיל להרהר ולהתבונן...

התלמידים היושבים מולו, חשים כיצד הרב מתנתק מהם וכיצד הם נופלים לתוך מציאות של העלם והסתר.

קבוצת התלמידים נחלקת לשניים. השוטים אומרים: 'בוודאי הרב כועס עלינו, ולכן הוא ניתק מגע מאתנו'. כאשר ככל שעובר הזמן של ההעלם, כך חוויית הנתק ותחושת הבדידות, הולכת וגוברת.

לעומת זאת, התלמידים החכמים מבינים שהסיבה להתנתקות של הרב, היא מפני שבמוחו של הרב נפל רעיון הרבה יותר עמוק, שהוא באינ-ערוך למה שהרב הסביר עד עתה, והיות וברגע התנוצצות הרעיון במוחו של הרב, אין האדם נמצא בתנועת השפעה אלא בתנועת קבלה והתאחדות עם הרעיון, לכן מתנתק הרב מתלמידיו לצורך ההתעצמות עם הרעיון, כהכנה וכחלק משלבי ההתגלות של אותו רעיון אל התלמידים.

ונמצא, שככל שמתארך זמן החושך, הרי זה מהווה הוכחה חזקה יותר לעוצמת ולעומק הרעיון שמתנוצץ כעת.

רגע החורבן, הוא הרגע שבו מתנוצץ כביכול במוחו של הקב"ה הגילוי העתידני של ימות המשיח ("במוחו" היינו בחכמה דאצילות), אלא שלמטה הדבר עוד לא התגלה, ואדרבה, החוויה היא של חורבן והסתר.

וככל שעובר הזמן, הרי יחד עם תחושת הכאב, גוברת הציפייה והשמחה - שנובעת מההבנה בגודלו ובעמקו של אור הגאולה האמיתית והשלימה, כשההוכחה לעוצמתו היא התמשכות הגלות.

אלא, שבני ישראל זועקים לקב"ה בדורנו; עד מתי?! הציולנט כבר עומד להישרף, ומעודף הקירצוף - הכפתורים עלולים להתקלקל...

זכינו שבשנת תש"נ, הודיע הרבי מלך המשיח, שהגאולה כבר נמצאת בעולם הזה, והרב כבר החל לגלות את שכלו אל התלמיד, וכעת נותר רק לפקוח את העיניים על ידי לימוד ענייני גאולה ומשיח, ועל ידי הנהגה המתאימה לימות המשיח, הפוקחת את עינינו - רואים אנו את הגאולה שכבר ישנה בעולם הזה.

למעשה, טועמים גאולה:

יש להשתדל, בד בבד עם ההקפדה על דיני האבלות, לחפש בכל הזדמנות, דווקא בימים אלו, להוסיף בכל עניני שמחה המבטאים, את יחסם של עם ישראל לימים אלו, שהוא יחס כמו לימים טובים וחגים - וזה גופא, פועל על הקב"ה, לשנות את גישתו ולהביא את הגאולה בהסרת היד מהמצח - ומלך ביופיו תחזינה עיננו.

הריון ולידה

✕ חשיבה גלותית:

במעיי אמו, מצבו של העובר טוב יותר באין ערוך מאשר מצבו של התינוק הנולד. זאת מכיוון שהעובר במעיי אמו אוכל מה שאמו אוכלת, שותה מה שאמו שותה, נמצא תחת הגנה מוחלטת. הוא איננו חשוף לקשיי החיים - הן בגשם והן ברוח, וכך גם התפתחותו מהירה ביותר.

יתר על כן, "נר דלוק על ראשו" ומלאך מלמד אותו את כל התורה כולה. כך, שגם מבחינה רוחנית - מצבו הרוחני טוב הרבה מאשר מצבו לאחר שהוא בא לאוויר העולם.

הוא אומר, שמצבו דומה מאד לתקופת ימות המשיח, עליהם נאמר "לא רעב ללחם ולא צמא למים - כי אם לשמוע את דברי ה'". מצב אידיאלי בהחלט.

✓ חשיבה גאולתית:

בתורת הסוד מוצגים מצבי הֶרְיוֹן והלידה באופן הפכי לחלוטין - כלומר, שֶהֶרְיוֹן משול לגלות ואילו הגאולה ללידה.

כמה סיבות לכך:

א. בהלכה נפסק, שבאם התינוק מסכן את חיי אמו - יש להציל את חיי האם - גם במחיר הריגת העובר (זאת על אף הכלל הידוע ש'אין דוחין נפש מפני נפש') זאת מפני ש"עובר ירך אמו הוא - לאו נפש דידיה הוא".

אצל אדם חי - גופו ונפשו מאוחדים בתכלית. לעומת זאת, העובר מצד עצמו נקרא 'מת' - והנפש היא כמציאות חיצונית - שפועלת בו חיים. זהו פירוש דברי הגמרא: "לאו נפש דידיה הוא" - הוא והנפש הם שני דברים נפרדים. אמנם הנפש מחיה אותו, אבל היא נחשבת כמציאות נפרדת הפועלת בו חיים - ואין היא מתאחדת עמו בתכלית.

מציאות זו מייצגת את מצבו של היהודי בזמן הגלות, שעל אף שהוא מקיים תורה ומצוות - עליהם נאמר "כי הם חיינו ואורך ימינו" - בכל זאת היהודי והתורה הם שני דברים נפרדים, ואינם מאוחדים בתכלית.

דבר זה בא לידי ביטוי, בכך שהקשר של יהודי לקב"ה ולתורה - מודגשים בעת היותו בזמן תפילה ובעת שהוא לומד תורה, אבל הם אינם מתבטאים בזמנים בהם הוא עסוק בענייני הגוף והחומר (שכדברי אדה"ז בספר התניא פכ"ט, שדווקא הגוף והחומר הם עיקר מציאות האדם אצל אנשים כערכנו). ונמצא, שמצב זה שבעת שיהודי עסוק בענייני חומר הקשר שלו לתורה ומצוות ניכר פחות מאשר בעת עיסוקו בתורה ותפילה, מוכיח שאישיותו והתומ"צ הם שני דברים נפרדים ולא מציאות אחת, בדוגמת הֶרְיוֹן.

לעומת זאת הגאולה מתוארת בשם לידה, בה יִחְשַׁף ויתגלה כיצד ישראל ואורייתא כולא חד, ויִרְאֶה בגילוי - גם ברבדים החומריים - שיהודי ואלוקות חד הם.

ב. בעת הֶרְיוֹן, המוח, יכולת החשיבה וכן העיניים והאוזניים (האברים העדינים והרוחניים) שבאדם - אינם פעילים באופן מלא. רק הכוחות הגשמיים שבאדם פעילים לחלוטין - כמו מערכת העיכול וכדומה.

כך גם בזמן הגלות - הקשר בין יהודי לקב"ה מתבטא בעיקר בקיום מצוות מעשיות (המיוצגות על ידי מערכת העיכול) - הצד החומרי והמעשי .

ובשפה פשוטה; יהודי בזמן הגלות מצטיין בכח הקבלת עול, הקשור עם עולם המעשה והחומר - אבל אין בו את היכולת לראות אלוקות (העיניים הרוחניות שבאדם), ואין בו את היכולת לחוש אלוקות (האוזניים הרוחניות שבאדם).

בזמן הגאולה תתרחש לידה - בה נפתחים העיניים והאוזניים והמוח של התינוק - והיהודי יראה ויחוש אלוקות, וישיג השגות והשכלות נפלאות ביותר באור אין סוף.

לכן מתאר דוד המלך בספר התהילים, את רגע התגלות המשיח במילים "אני היום ילדתיך" - היות ורגע ההתגלות הוא רגע הלידה.

👉 למעשה, טועמים גאולה:

על כל אחד מאיתנו מוטלת החובה להחדיר גאולה לתוך החיים הפרטיים שלו, דבר זה מתבטא בכך ש:

א. הוא מקשר את חיי החומר שלו, ואת חיי היום-יום הגשמיים והפשוטים ביותר - עם אלוקות, תורה ומצוות. בכך הוא מתאחד בתכלית עם התורה ומתרחשת לידה רוחנית.

ב. להוסיף עוד יותר בלימוד החסידות הפוקח את העיניים ואת האוזניים והמוח לראות אלוקות - כך נזכה כולנו ללידת והתגלות מציאותו של מלך המשיח. (ויתירה מזו, כבר הודיע לנו מלך המשיח שכבר זכינו ללידת והתגלות מציאותו של מלך המשיח - ומה שנותר לנו הוא רק לפקוח את העיניים - ולראות שנמצאים בימות המשיח כפשוטו ממש).

קומוניזם, קפיטליזם ולהבדיל גאוליות

✖ חשיבה גלותית:

שתי גישות דומיננטיות בכלכלה העולמית הן: הקומוניזם והקפיטליזם.

הגישה הקומוניסטית דוגלת בכך שכל הרכוש שייך לממשלה, ושכל אזרחי המדינה הינם פועלים בשרות המדינה. בגישה זו יש טוב ויש בה גם רע:

הטוב שבה הוא בכך שכל אזרחי המדינה שווים; ההון זהה, לכולם הזדמנויות שוות, הרפואה והחינוך בחינם, וכל הצרכים הבסיסיים לאדם בכדי לשרוד - ניתנים לו בחינם. בתכנית כלכלית זו - אין עליונות כללית בין השכבות כמו עשירים

תחתון ועשירון עליון. (אגב, שיטה אידיאולוגית זו מעולם לא מומשה, לא בקובה ולא ב'אמא רוסיה', הדבר היה רק למראית העין, והניסיון ליצור מיצג שווא של 'שיויון', היווה למעשה כסות עיניים להון-שלטון).

החסרונות בגישה זו הם:

א. גישה זו איננה מאפשרת לאדם לרצות למצות את יכולותיו וכישרונותיו. כיון שאין לו שום אינטרס להתפתח, הרי ככל שיתקדם - תמיד ישאר האדם באותו המקום. היות והעסק לא שלו, ממילא אין לו שום סיבה נפשית ורגשית המעודדת אותו לצמיחה ולהתפתחות.

ב. במדינות העולם הדוגלות בשיטה זו, הפסידו בסופו של דבר גם הממשלות, זאת מכיוון שהנפש הטבעית של אזרחי המדינה לא חשה בצורך לפתח את המדינה, וכשאזרחי המדינה לא מקבלים תחושה של צמיחה יחד עם המדינה - ממילא הכלכלה של המדינה לא יכולה להתפתח.

הגישה הקפיטליסטית דגלה בכך שהנכסים שייכים לאזרחים, וכל אדם רשאי לפתוח עסק עצמאי. (יתירה מכך, בשנים האחרונות השתרשה ברוב מדינות העולם מדיניות ההפרטה - שתוצאותיה הם מניעת קרטלים [מבני שוק מלאכותיים השואפים למקסם את רווחי החברות השותפות בו. בשונה ממונופול - קרטל אינו חוקי]. הדבר גרם לתחרות חופשית במשק שאת תוצאותיה הברוכות ראו אזרחי מדינות העולם בירידת מחירים תלולה - בכל אותם ענפים שההפרטה חדרה אליהם. גם כאן, באה"ק, בחמש עשרה השנים האחרונות, ראינו גם ראינו תוצאות ברוכות באותם ענפים שחדרה אליהם ההפרטה, כמו חברות הסלולר, רשות הנמלים וכדומה).

החיסרון בגישה זו היא תחושת התחרות הבלתי פוסקת, כשכל חברה כלכלית חייבת להגיע לתוצאות מקסימליות. הדבר מדיר שינה וגורם לחוסר מנוחת הנפש לכל המנהלים והפועלים באותן חברות.

✓ חשיבה גאולתית:

הרמב"ם כותב "ובאותם הימים לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, לא שנאה, לא קנאה ולא תחרות, שהטובה תהיה משופעת הרבה".

כיצד ייושם דבר זה הלכה למעשה?

מלך המשיח ימפה את כל אוכלוסיית העולם ויהפוך את כולם לחטיבה כלכלית אחת משותפת, בה יהיו כל אזרחי העולם מנהלי החברה ופועלי החברה - בעת

ובעונה אחת. פשוט שותפים בכל.

הדרך לכך היא על ידי זה שכל אחד יתרום לכלכלה העולמית המשותפת, את כל כישרונותיו ויכולותיו, בתחום שבו רק הוא יכול להצטיין. את אותה התרומה הייחודית שלו, שחוץ ממנו לאף אחד אין אותה (כשם שאין פרצופיהן שווים, כך גם דעותיהם, כישרונותיהם ויכולת התרומה שלהם - שונה וייחודית).

לאידך, היות וכולם שותפים - שום דבר לא יעלה כסף. הארנק ייעלם מן העולם, וכל דבר על כדור הארץ - יהיה חופשי וחינמי לגמרי.

שותפות זו, תהיה באופן כזה שכולם ירגישו את מעלתו של כל אחד ואחת בסביבתו, וכל אחד ירגיש שתרומתו לכלכלה העולמית - איננה חשובה יותר מתרומת הזולת. ממילא, כולם גם יפרגנו אחד לשני - עם כל הלב.

תרומתו הכלכלית של עם ישראל לאנושות תהיה בכך, שכל אחד ואחד מהיהודים בכל קצווי תבל - יהפוך להיות מורה ורועה רוחני. יודגש ייחודו של כל יהודי, עם התרומה הייחודית והאופן הייחודי לו, אותו רק הוא יכול לתרום, בהתאם לכשרונו, תכונותיו ושורש נשמתו.

להבדיל, אומות העולם יתרמו איש איש את מתנת ה' הייחודית שניתנה לו - לטובת האנושות כולה. ואז יקויים הייעוד, "לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה, לא שנאה ולא קנאה ולא תחרות", במלוא מובן המילה.

למעשה, טועמים גאולה:

עלינו לחיות כבר היום את ימות המשיח, ולדעת שכל אחד מאיתנו, הוא רועה רוחני פוטנציאלי, שכבר היום עליו לממש את הכוחות הטמונים בו, ולהביא אותם לידי פועל - לטובת האנשים שאיתם הוא בא במגע.

עלינו לדאוג להשפעה רוחנית בכל סביבתנו, ובהדגשה על הפצת שבע מצוות בני נח - לנצל מפגשים מזדמנים עם אומות העולם הנקרים בהשגחה פרטית בדרכנו. דבר זה יגרום לאותו שינוי בעולם, שסיומו הוא: "מלאה הארץ דעה את ה', כמים לים מכסים"

גאולה

חסידיים מחוללים ניסים

✘ חשיבה גלותית:

ניסים הינם פעולות אלוקיות שמיימיות. איננו יכולים להשפיע על הבורא ולגרום לה' להחליט, האם יזכה אותנו בנס או חלילה לא. עלינו רק לעשות את כל מה שבידינו, בדרכי הטבע - ולצפות לנס, אולי ירחם ה'.

✓ חשיבה גאולתית:

כדי להבין את הגישה בימות המשיח לסוגיא זו, עלינו להקדים את דברי הבעש"ט הידועים על מאמר חז"ל במשנה (אבות פ"ב מ"א) "דע מה למעלה ממך" - דע שכל מה שקורה למעלה בספירות ובפרצופים העליונים, הכל מתחיל ממך, בעבודת ה' הפרטית שלך, ועל פי עבודת ה' האישית, נקבעות דרכי ההשפעה וההתנהלות האלוקית של הבורא עם הבריאה.

כדי לגרום שאופן ההשפעה האלוקית על הבריאה תהיה ניסית - צריכה עבודת ה' שלנו, כאן בעולם הזה הגשמי להיות באופן ניסי ולא טבעי. וכיון שנשמת היהודי הינה חלק אלוקה ממעל ממש, והיא מושרשת בעצמותו ית', הרי זה פועל בדרך ממילא שהנהגת ה' עם יהודי זה תהי' ניסית.

וביתר הרחבה, ישנם ב' אופני עבודת ה':

א. עבודה טבעית, המוגדרת ע"י אדמו"ר הזקן בספר התניא בשם "לא עבדו". כלומר, שגם אם יהודי זה הינו בדרגה נעלית בעבודת ה', ויתכן אפילו שהוא בדרגת צדיק, אולם כל עוד האדם לא שובר ופורץ את גדרי הטבע, הטבע והרגילות שלו, הוא מכונה 'לא עבדו', כלומר הוא לא עובד את ה' - כי עבודה משמעה יגיעה ושבירת ההרגלים.

ב. עבודת ה' באופן ניסי, בה משתדל אדם - בכל יום - לצאת ולפרוץ הרגלים. גם הרגלים של קדושה, והוא מתרומם למרחב אלוקי גדול ורחב יותר מיום האתמול. לשם כך הוא זקוק בכל יום לפרוץ את הרגלי יום האתמול ולהגיע

להישגים חדשים, כלומר הוא מתרומם מהרגלי העבר, אדם כזה מכונה 'עובד ה', הוא עמל על מידותיו והנהגתו, הוא שובר בכל פעם מחדש שיאים. אדם כזה נוהג באופן תמידי באופן של 'נס' = תורן של דגל, הוי אומר שהוא מתעלה אל-על, הרבה מעבר ליכולת הטבעית שלו.

הנהגה זו גורמת לקב"ה לפעול באותה מתכונת של 'יציאה מהטבע', כלומר שבירת והסטת חוקי הטבע לטובתנו, והיא גורמת לכך שיתחוללו ניסים בעולם, ועם האדם עצמו, במיוחד עם אדם כזה שחולל נס בהתנהגותו בעבודת ה' האישית.

אגב, בשבת פ' תזריע ג' ניסן תשמ"ט הוסיף הרבי מלך המשיח, שיהודי צריך להתרגל לסדר עבודה זה, עד כדי כך שזה גופא - פריצת הטבע - נעשה טבעו ורגילותו.

👉 **למעשה, טועמים גאולה:**

בתוך כל יהודי, יש 'מפעל קטן לייצור ניסים', עליו רק להתחיל לייצר ניסים לעצמו ולעולם כולו - על ידי הנהגה ניסית בעבודת ה'.

בכל יום ויום, עלינו לעשות חשבון נפש אמיתי עם עצמנו, כמה ניסים חוללנו באמצעות ההנהגה הניסית שנהגנו ביום זה.

(מקורות: שיחת שבת פרשת תזריע תשמ"ט)

אינן לסבא שלי חלק לעולם הבא!?

✖ חשיבה גלותית:

במסכת סנהדרין נמנים סוגי יהודים שונים שאין להם חלק לעולם הבא, ועפ"י המשמעות הפשוטה בדברי הגמרא - אין הם זכאים לכאורה לקום בתחיית המתים. בדורנו זה שהמוני יהודים מכל קצווי תבל, זוכים לחזור לצור מחצבתם, וקוראים את דברי הגמרא אודות סוגי היהודים האמורים לעיל - נשבר ליבם בקרבם. וביחוד כשנזכרים אודות קרובי משפחה שנפטרו ולא ידוע שהם עשו תשובה - הכאב מתעצם שבעתיים - כיצד והאם יזכו לתחיית המתים!?

✓ חשיבה גאולתית:

א. כותב אדמו"ר הזקן בליקוטי תורה, פרשת בהר (וכך גם כותב מפורשות כ"ק אדמו"ר מוהר"י"צ במאמר 'כי ישאלך בנך' ת"ש) שכל ישראל ללא יוצא מהכלל - יזכו לחיי עולם הבא - תחיית המתים.

ב. גם יהודים שלא נראה בגלוי שחזרו בתשובה, יתכן ששבו בתשובה במטמוניות, וזאת על אף שלא חל שינוי מעשי בהתנהגותם בגלוי, גם אז מתקבלת תשובתם.

ג. בדורנו זה, דור האחרון לגלות והראשון לגאולה - קובע הרבי מה"מ ברורות "אין לך אדם מישראל שלא הרהר תשובה בליבו", וממילא לכולם יש חלק לעוה"ב.

ד. באם ידוע על יהודי שמת ללא תשובה, כבר אמרו רז"ל שבן מזכה את אביו ומביאו לחיי עוה"ב ע"י מעשיו הטובים.

ה. גם אנשים זרים שאינם קרוביו ועושים מעשים טובים לעילוי נשמתו - מביאים אותו לחיי עוה"ב.

ו. אפילו אם לא התפללו ולא עשו מצוות לזכותו, לא בניו, לא קרוביו וגם לא ידידיו אבל היה לו בזיון לאחר מותו - הרי צער זה מזכהו לחיי עוה"ב כפי שקרה למלך יהויקים לאחר מותו.

ז. בן ישראל הבא על הנוכרית שעליו נאמר שאין לו חלק לעוה"ב, ואברהם אבינו איננו מצילו מן העונש, הנה על כך אומר התוספות (בבא מציעא נח, ב) שגם הוא לאחר י"ב חודש יוצא מגיהנום וזוכה לחיי עוה"ב ותחיית המתים.

ח. בספר 'עמק המלך' (שער או"א, ספמ"ו) כתוב, שמכיוון שהקב"ה עשה את היצירה"ר, את הגיהנום ואת החטאים, אם כן, הוא עצמו (- הקב"ה) גרם את הנזק, ועליו לתקן את הנזק. ולכן בסוף כולם יצאו מהגיהנום וימנו עם הצדיקים.

ט. בספר מדרש שמואל כתוב שמשמעות המושג 'ועמך כולם צדיקים' פירושו שהקב"ה יגלגל את ההשגחה פרטית באופן כזה שבסוף כולם ישובו בתשובה שלימה.

י. האריז"ל כותב שכולם ללא יוצא מן הכלל יזכו לחיי עוה"ב על אף שישנם כאלו שעליהם נאמר שאין הם זוכים, אבל 'לזמן מרובה' היינו אחרי זמן ממושך של ייכוך - גם הם יזכו לחיי עוה"ב - תחיית המתים.

- ועדיין קשה לנו, ישנם כאלו שעליהם נאמר שבכל מצב לא יקומו לתחיית המתים והם יהיו בגיהנום לנצח. נשאלת השאלה: מה יהיה עם נשמות אלו כשיבוא המשיח ויחיו המתים?

עונה על כך הרבי מה"מ:

1. גופם כלה ונשמתם תקום בגוף אחר.

2. אלו שנאמר עליהם שיישארו בגיהנום לדורי דורות ולנצח, הכוונה בכך שהם

יישארו שם כל זמן שקיים הגיהנום. אבל יבוא זמן וגם הגיהנום יהפוך למקום פורח, וממילא יתקנו הנשמות שנגזר עליהם להיות בגיהנום לנצח (ומה שנאמר שהגיהנום קיים לנצח, פירוש הדברים הוא שכל זמן שהעולם הזה קיים - יהיה קיים גם הגיהנום, אולם באלף השביעי, כשהעולם הזה יחרב [ועיין בליקוטי שיחות פרשת בחוקותי חלק ז', משמעות העניין דחד חרוב ואכמ"ל בזה] ויהיה כולו בבחינת שבת ומנוחה לחיי העולמים - יתבטל גם הגיהנום). יתירה מזו, הגיהנום יטהר ויתקדש בקדושת גן עדן, ויהיה שם מחול של הקב"ה עם הצדיקים - יא. נאמר במדרש תלפיות (ענף חלק לעולם הבא) שמה ששינונו שישנם כאלה שאין להם חלק לעולם הבא, פירושו - שאין להם חלק שמגיע אליהם כשכר, אבל יש בשמים אוצרות צדקה הגנוזים לאותם שלא זכו.

המסקנה מכל הדברים הנ"ל: כל היהודים ללא יוצא מן הכלל יזכו במוקדם או במאוחר לתחיית המתים וזאת בגלל עצם היותם חלק אלוקה ממעל. וממילא אין מקום לאותן תחושות קשות שהוזכרו לעיל.

למעשה, טועמים גאולה:

יש לאהוב ולכבד כל יהודי באשר הוא, ואין לקטלגם חס ושלום ככאלו שאין להם חלק לעולם הבא, ואדרבה - יש להשתדל לקרבם ולהרבות זכויותיהם וזאת בכדי שיזכו בנקל יותר לגילויים נעלים יותר של ימות המשיח ותחית המתים.

(מקורות: אגרות קודש ח"ב, ע' סה ואילך)

מוקדש לע"נ

הסבתא הצדקת

מרת לאה ע"ה אמייתי בת ר' שלום

שתהא מליצת יושר עבור כל המשפחה
ותפעל בכל הכוח להבאת משיח צדקנו נאו!

בעמדנו קרוב ממש לפני
הגאולה - צריך כאו"א
מישראל להתרגל לגאולה
ולהציב את עצמו במצב
ורגש של גאולה, ע"י
הפיכת יומו הפרטי
ל"יום גאולה (פרטית)"
(ש"פ פנחס ה'תנש"א)